

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 35. Frater Elias deponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII.
A. C. 1220.

plurimis aliis emolumentis taceam, urbem vestram in toto terrarum orbe celeberrimam effecerunt. In ea non tam corpora quam animæ alimentis spiritibus pascuntur, qui doctrinam apud vos hausserunt, in patriam reversi, aliorum mortalium regimini admoventur.

A. ep. 728. 729 Quamobrem absit, ut Studiosos vexetis, sed eos omni bonorum genere prosequimini. Libere enim urbem vestram, ubi scientiis vacent, elegerunt, & cum conditio vestra antea fuerit mediocri, nunc ceteras totius provincie civitates opulentia superatis.

§. XXXV.

Frater Elias deponitur.

Vading.
1220. n. 29.

Sanctus Franciscus, cum ex Ægypto rediens Venetias pervenisset, Capitulum Generale ad Festum S. Michaelis hoc anno millesimo ducentesimo vigesimo Assisii celebrandum convocavit. Ubi illuc delatus est, querelæ, quæ ad ejus aures contra Fratrem Eliam in Ægyptum usque pervaserant, geminatur; cum enim Vicarium suum Generalem constituerat. Tum etiam accusationis argumenta S. Franciscus suis oculis percepit. Quippe Elias in conspectum ejus se dare ausus est, indutus veste ceteris nitidior, & meliore panno, cucullo longiore, quali illa ætate

faculares utebantur, manicis laxis, incessu ad modestiam Religiosam neutiquam composito. Franciscus, nihil omnino præfatus, Eliam, audientibus omnibus circumstantibus, rogavit, ut vestem suam sibi tantisper commodaret. Ille rem tantillam Præposito suo denegare nolens, in angulum secessit, & detractum sibi amictum retulit. Franciscus eundem super tunicam suam inducit, circa cingulum decore complicat, cucullam capiti non sine aliqua ferociæ specie imponit, ac erecta cervice, porrectissimo pectore, & clamosa voce præsentibus salutans, *Deus vos custodiat*, ait, *boni homines*. Tum postquam ter quaterve in medio cœtus elato supercilio ambulasset, vestem Eliæ indignans procul abjicit, atque ad eum, contemnenti similis, conversus, *isto habitu*, inquit, *Religionis nostræ Fratres spurii incedent*. Mox mutato vultu, gestu, ut solebat, modesto, inclinato capite gradiens, ut erat lacero & vili vestitu, breviter omnes ad pietatem exhortatus est, subjungens: *Hac species sit illorum, qui vere Fratres Minores dicuntur*. Tandem omnia ab Elia noviter in Ordinem invecta abrogavit, excepto mandato, ne quis carnes comederet, quod aliquamdiu tolerandum esse existimavit, ne gulæ favere videretur.

Hist. Eccles. Tom. XIX. Nn Ergo

Sæcul. XIII.
A. C. 1220.

Sæcul. XIII.
A.C. 1220.

Ergo Capitulo Generali ad Festum S. Michaelis, ut indixerat, congregato, & munere Vicarii Fratri Eliæ adempto, ei Petrum Catanensem ex discipulis suis secundum suffecit. In cuius etiam manus Fratrum Regimen dimisit; se ipsum enim tum ob eorum multitudinem, tum ob fractas corporis vires tanto oneri ferendo imparem credebat. Quare Fratribus ad Capitulum convocatis, exinde, inquit, *mortuus vobis sum. En Petrum Catanensem, Magistrum vestrum! cui ego & vos obediemus.* Mox ad Petri pedes se demittens, obedientiam & obsequium tanquam Ministro Ordinis Generali promisit. At Fratres eo adduci non potuerunt, ut consentirent, nec, quoad Franciscus in vivis fuit, alium Ministrum, sed solum ipsius Vicarium appellari passifunt.

Petrus Catanensis intelligens se necessitati tot fratrum, quot ad Portiunculam confluebant, succurrere non posse, ex S. Francisco quæsit, an licentiam concedat, aliquid de Bonis quorundam Novitiorum, suscipi petentium, servandi, unde alii nihil habentes alerentur. Vir sanctus respondit: *Deus mentes nostras ab hoc pietatis genere avertat, quod nos amore hominum in Regulam nostram impios efficit.* Et Petro dicenti: *Quid ergo faciam? Altare Beatæ Virginis,* inquit,

Sæcul. XIII.

A. C. 1220.

inquit, omnibus suis ornamentis spolia. Mittet nobis Deus, unde illa Matri suæ restituamus, quæ proximi Caritati impenderimus. Firmiter crede, magis gratum Virgini futurum, si cultum Aræ suæ detrabi videat, quam si Filii ejus Evangelio advessemur. Tum arrepta occasione Fratribus sacræ paupertatis amorem ferventissime commendavit. Aderat aliquis ex Ordinis Ministris, qui complures libros collectos sibi retinere cupiebat, sed accedente S. Viri licentia. Interrogavit ergo, quantum Fratri Minori habere liceret. Cui Franciscus: Ut ego arbitror, Fratri Minori nihil habere licet, præter tunicam, funem, & femoralia. Si necessitas urgeat, etiam calceis utatur. Et Ministro reponenti: Quid ergo decernam de codicibus, quos habeo, & quorum pretium si aestimetur, quadraginta argenti libris comparari vix possent (hæc summa ferme quingentos Francos nostræ pecuniæ æquaret) iterum Franciscus: Frater mi, nolo propter libros tuos corrumpere Librum Evangelii, cujus doctrinam sequentes promissimus, nihil possidere in hoc mundo. Fac de libris tuis, quod volueris, non concedam, ut licentia mea tibi scandali occasio sit. Ceterum sæpe dicere audebatur, hominem re ipsa haud plura scire,

Sæcul. XIII. re, quam operetur, & arborem ex fru-
 A.C. 1220. ctibus cognoscendam esse.

§. XXXVI.

S. Francisci Doctrina.

Sanctus Franciscus interrogatus, an ipse probaretur, quod viri literati, in Ordinem recepti, Sacræ Scripturæ operam darent, probatur, respondit, si modo vacare orationi non omittant, & imitentur Jesum Christum, quem sæpius orasse quam legisse scimus. Si non idcirco S. Scripturam volvant, ut discant, quid dicere debeant, sed ut id, quod didicerunt, & ipsi operentur, & deinde etiam ab aliis perfici curent. Dicebat præterea: Nolo, ut Fratres mei in scientiis & libris exercitentur, sed ut fundamento sanctæ humilitatis, simplicitatis, orationis, & Magistræ nostræ paupertatis nitantur. Aliqui Fratres, alios docendi munus obtinentes, has virtutes negligunt; indeque fiet, ut frustra instructi S. Scripturæ scientia, per quam lumine, devotione, & Dei amore impleri sua opinione debuissent, intus frigidi & vacui maneant. Ita ad primæ vocationis Institutum revocari non poterunt, postquam tempus vivendi secundum Regulam vano & falso studio amiserint. Rursus dicere solebat: Quidam Fratres omne suum tempus ad acqui-

Collat. 15.
opus. to. 3.

Collat. 16.